

Troyat: CUKROVÁ HORA – 13. kapitola:

Pred maturitami sme mali akademický týždeň. To sme boli celý týždeň doma a pripravovali sa na maturitu, no tesne predtým prebiehali na škole ešte rôzne rituály. Na dvere triedy sa dávala zelená šerpa, zatvárala a pečatila sa tabuľa, pečatila sa triedna kniha. V každej škole to robili trochu inak a každá trieda sa snažila vymyslieť niečo úžasne originálne. Nevie, kto prišiel s takou skvelou myšlienkou, ale vtedy sa nám to skvelé zdalo všetkým. Kúpili sme z triedneho fondu v pohrebníctve malú bielu detskú rakvu, vystavili sme ju na katedru ako na katafalk, okolo nej sme postavili sviece, na jej vrch sme dali kyticu bielych gerber a triednu knihu sme uložili do tej rakvy spolu s našimi fotkami a rôznymi predmetmi. Chceli sme to použiť ako časovú schránku, poobede ju rituálne zakopať niekde na pozemku školy ako odkaz budúcim generáciám, tak ako sa to bežne robieva. Samozrejme, že by sme skutočnú triednu knihu nemohli zakopať. Ale dali sme tam zošit s takým prebalom a v ňom sme mali zozbierané rôzne vtipné hlášky učiteľov a žiakov počas celých štyroch rokov. Tá detská rakva mala znázorňovať to, že sa lúčime s naším detstvom a stávame sa dospelými.

V ten deň sme sa samozrejme všetci obliekli do čierneho, ako sa na taký pohreb patrí. Dievčatá mali rôzne decentné šaty, niektoré to doplnili čiernymi klobúkmi a závojmami, my chalani sme väčšinou mali čierne obleky, biele košele a čierne kravaty, niekto len čiernu košeľu a čierne nohavice. Prišli sme skôr, ako bolo obvyklé, a ticho sme čakali na príchod triednej, ktorá mala mať s nami prvú hodinu. Rozvrh bežal ešte normálne, ale už sa neučilo, len sa preberali rôzne organizačné veci k samotným maturitám.

S napätím sme očakávali príchod triednej. Bola to mladá baba, boli sme jej prvá trieda, mali sme ju radi, volali sme ju Anička. Už sme počuli, ako si to klopká po chodbe malými veselými nožičkami v žltých štekličkách, ktoré rada nosila, tak sme ju napäto očakávali, snažiac sa vylúdiť na tvári ten najsmutnejší výraz. Anička otvorila dvere, zacúvala chrbtom do triedy, v náručí držala nejaké zošity alebo učebnice, už si to presne nepamätám, ale presne si pamätám tú jej usmiatu tvár, keď sa konečne otočila, ostala nehybne stáť, vycivene sa dívala na vystavený katafalk, tvár jej bledla, kútiky úst jej pomaly padali dole, pootvorila ústa, prevrátila oči hore, ruky jej padli k telu, knihy, čo držala, sa zosypali pred ňu a ona sa vyvalila rovno ako lata dozadu, pričom si buchla hlavu o umývadlo a ostala na zemi ležať ako vreco.

Nastala panika, pribehli sme k nej, začali sme ju kriesiť, z rany na hlave jej vytekala krv, niektorí vybehli na chodbu a zavolali pomoc. Ako prvý prišiel z vedľajšej triedy Ivan, starý pán, ktorý učil

slovenčinu, priklakol si k Aničke, vydal nám rázne pokyny, čo má kto robiť, niekoho poslal do riaditeľne zavolať sanitku, nejako Aničku prebral, uterák, ktorý visel pri umývadle, poskladal a pritlačil jej ho na ranu. Prikázal nám, aby sme si posadali na miesta a nestáli okolo, to aby mala viac vzduchu. Zrazu zbadal pomedzi rozchádzajúci sa dav katedru, na ktorej bola tá detská rakva. Pokrútil hlavou a jedinú, čo z neho vyšlo, bolo:

„Vy ste kokoti.“

V jeho prípade som mal najprv pocit, že zle počujem, pretože rozprával vždy len ľúbozvučne, gramaticky správne a veľmi slušne. Patril k tým ľuďom, pri ktorých máte pocit, že keď poviete hovno, tak odpadnú, a pri ktorých sa aj vy snažíte nejako podvedome správať čo najslušnejšie, pretože sa akosi hanbíte správať inak. Aničku odviezla sanitka. Naše dievčatá mali z toho hysáky a kumulovali katastrofické scenáre, väčšina triedy ale ticho sedela, niektoré dievčatá plakali. Ivan sa k nám vrátil, sadol si na stoličku, ukludnil nás, že s našou triednou to až také vážne nie je, že to má na šesť stehov, ešte si ju tam nechajú na pozorovanie, a keď bude v poriadku, zajtra ju prepustia do domácej liečby. Chvíľu tam tak sedel, díval sa na tú rakvu, na nás, na rakvu. Zrazu do nej drgol rukou, až sa posunula.

„Toto sa nerobí,“ dodal. „Detská rakva je taká strašná vec, že v niektorých ľuďoch vyvoláva veľmi pochmúrne myšlienky a hlboké emócie.“ Požiadal nás, aby sme to odniesli preč. Samozrejme, že sme tomu vzdorovali spôsobom veku vlastným, že tým nič zlé nemyslíme, že sme tým chceli len symbolizovať odchod nášho detstva a podobne.

„Dobre teda,“ akceptoval naše námietky, „nie ste už deti, ste dospelí, poviem vám to teda na rovinu, tak ako to je. Vaša triedna profesorka pred nejakým časom mala veľmi ťažký pôrod, pri ktorom jej dieťaťko zomrelo, nepodarilo sa ho lekárom zachrániť. Bolo to jej prvé dieťaťko, na ktoré sa s manželom veľmi tešili, no v živote to už tak chodí. Poviem vám, pre každého človeka, ktorému sa také niečo stane, je táto udalosť v živote veľmi bolestnou, a keď aj od nej ubehnú roky, tak či je to chlap, alebo žena, takúto spomienku každý človek veľmi ťažko prežíva. Majte preto vždy na pamäti, že sú v živote veci, z ktorých sa žarty nikdy nerobia, za žiadnych okolností, či to myslíte dobre alebo zle, skrátka sú „tabu“, a detská rakva k týmto veciam patrí, pretože nie je nič horšie pre človeka, ako keď prežije vlastné dieťa, a o to je to bolestivejšie, keď je to v mladom, ešte horšie v detskom veku.“ V triede bolo zrazu také ticho ako v skutočnom hrobe. Ivan nám už k tomu nepovedal nič, len sa zodvihol, ticho odišiel a nechal nás tam premýšľať nad tým, čo sme práve počuli. Od vtedy viem, že v živote sa skrátka niektoré veci nerobia, pretože ani neviete, komu nimi ublížite, ale určite nimi ublížite niekomu.

Od tejto príhody som sa vždy snažil nerobiť niektoré veci, nejako som nad nimi nerozmýšľal, ktoré

to konkrétne sú, len som bol presvedčený o tom, že to tak robia aj všetci ostatní, akurát o tom nikdy nehovoria. No to, čo sa stalo ďalej v ten večer v Igorovej izbe, ma ubezpečilo v tom, že to tak vždy nie je.

Filip bol už riadne pripitý, bol šťastný, hrdý, nadšený, oči mu svietili ako modrý mesiac, čo ti poviem, krochkal blahom a s ním aj ostatní chalani. Bol som tam jediný, čo nevedel, čo je to za pesnička, čo spôsobila takú nečakanú zmenu Igorovho správania, a už vôbec som netušil, aký je refrén. Dlho im trvalo, kým to z nich vyšlo, pretože sa prekrikovali, navzájom sa dopĺňali, smiali, znovu vracali na začiatok, až konečne z nich vyšlo, že všetky peniaze, ktoré vybrali od chalanov na stávky, a to nielen tie, čo zarobili, ale naozaj všetky, čo vybrali, stihli pred mojím zápasom s Igorom znova staviť a vyhrali.

„Tridsaťdva násobok, človeče, rozumieš?!” zakričal mi pripitý Kamil do ucha a pritiahol si rukou svoju hlavu k sebe, oprel sa o ňu čelom a výkrik zopakoval, ak by som to náhodou prepočul. Ubezpečil som ho, že som počul dobre, ale stále som nechápal a nezdíeľal s nimi ich nadšenie. Filip mi to teda všetko po lopate vysvetlil:

„Tu medzi chalanmi sa stávkuje s drobákmi.” Šušne, ako to nazval. „Ale vo veliteľskej lóži, tam sa točia iné prachy. Kamil išiel za Viktorom a ten tam všetky tie peniaze staval na teba, teda na to, že vydržíš do tretieho kola, a ty si vydržal, si borec!” Chalani jasali, zdrapli ma, vydvihli ma za ruky a nohy nad hlavy a tak, ako som tam bol nahý, ma vyhadzovali do vzduchu. Nemalo to konca. Konečne ustali a posadili ma naspäť na stoličku.

„Chceš mi povedať, že si išiel za Viktorom a požiadal ho, aby tie peniaze staval na mňa, a on to urobil?” nechcel som tomu uveriť.

„Presne tak,” odpovedal so smiechom Kamil. „Pamätáš sa, ako Viktor povedal, že ak budem niečo potrebovať, čokoľvek, zdôraznil, môžem mať jedno želanie, nech je to, čo chce? Tak som sa mu teraz pripomenul,” lišiaci Kamil na mňa žmurkol a dal mi pusku. „Neboj, aj on z toho dostal svoj podiel,” usmial sa.

„Fíha, akí ste vy naraz všetci frajeri, ja sa z vás poseriem, zabudli ste povedať, že som to celé vymyslel ja, pretože vy by ste teraz boli v inej piči, a ja som aj zabezpečil, aby si tie tri kolá vydržal, ty náhradný Kristus. Máš vari pocit, že si taký frajer, že by som ťa nedal dole v prvom kole?” ozval sa z ničoho nič z postele Igor, vážne a kupodivu znel skoro triezvo. Ešte som nevidel nikoho sa z dobrej opice vyspať za dvadsať minút, ale Igor bol Igor. Chalani stíchli. „To, že ste mi zarobili pekné prachy, to si cením, to vám nezabudnem, zarobili ste oveľa viac, ako sa mi mohlo čo i len snívať, ale nezabudnem vám ani ten podraz, ktorý ste na mňa nachystali. Čo ste si mysleli, že to nechám len tak, postavíte sa mi pred celým ústavom a myslíte si, že ja to môžem nechať bez povšimnutia? To

by ma o chvíľu každý zobák poslal rovno do piče!" Tvár mu sčervenala a na krku mu vystúpili žily. „A to nehovorím o inštruktoroch," dodal.

„My sme len nechceli trhať partiu...," vyšlo z Filipa, no nedokončil vetu, lebo pochopil, že začal úplne zle.

„Povedal som ti, že sa s Kamilom biť budete, čo si na tom nepochopil?" páral ma Igor ostrým pohľadom. „Nezarobil by som síce toľko ako teraz, no úplne by to stačilo a každý by bol spokojný. Teraz, keď si sa mi postavil takto verejne, to budem musieť tiež verejne riešiť, aby to malo rovnaké dekórum a žiadaný dopad. Tak mi teraz povedzte, mudrlanti, mám vás exemplárne potrestať a znemožniť všetkých, koľkí tu ste, a spraviť z vás totálne nuly, aby ste netrhali partiu, alebo si to odnesieš ty sám Peter a ostatní budú za hviezdy? Alebo to niekto zoberie na seba, keď ste taká skvelá partia, na život a na smrť, že sa mi nebojíte postaviť a vymýšľate stratégie poza môj chrbát? Už som ti to povedal, ja sa dozviem všetko. Dohodnite sa, idem sa vyšťať, keď sa vrátim, chcem počuť, čo ste vymysleli, vy vyteplené tajné bratstvo," dodal posmešne a vytackal sa z miestnosti.

„No vidíte? Ja som to hovoril, že to takto dopadne," začal som s gučou v krku. Normálne mi stúpila sánka, až som nemohol hovoriť. Filip sa na mňa pozrel previnilo.

„To si naozaj nejak nedomyslel," pousmial sa. Mal som pocit, že zle počujem. Krv sa mi navalila do hlavy, až som videl červené kruhy. „Pozri, ty si sa nechcel biť s Kamilom a my, ako kamoši, sme ťa v tom len podporovali." Nezmohol som sa na slovo. „Pozri sa, Peťo," začal Filip. Neznášam, keď ma niekto volá Peťo, a neznášam, keď ma volá tak len kvôli tomu, aby mi mohol natlačiť do hlavy nejaké kaleráby. „Igor po tebe ide od začiatku," povedal vážne. „Je zbytočné, aby sme teraz prijali trest všetci a prišli o všetko, čo sme tak ťažko nadobudli. Igor ťa chce a dostal by ťa pri inej príležitosti, či by sme ten trest od neho prijali všetci, alebo hocikto iný z nás za teba, a tak prišli o všetky výhody, ktoré sa nám podarilo teraz získať. Igor ťa chce, a čo chce, tak to dostane. Neboj sa, nehádzeme ťa cez palubu. Budeme ti stále na blízku, a akonáhle to bude len trochu možné, tak ťa z toho vytiahneme." Bolo to tak presvedčivé, že som bol presvedčený, že to mal pripravené dopredu, hajzel. Normálne by som uronil slzu, keby sa ma to netýkalo. „Igor nám dovolil kšeftovať, máme to tu dobre rozohrané, bola by škoda teraz o všetko prísť," dodal, aby sám seba utvrdil, že to, čo rozpráva, je správne. „Neboj sa, budeme ti na blízku, vytiahneme ťa z toho..."

„To sú také frázy, Filip," nenechal som ho dohovoriť, „normálne mi je zle," povedal som zhnusene.

„No, ty s tým narobíš," zapojil sa Adam. „Tak ťa bude jebať ako doteraz, budeš mu fajčiť vtáka ako doteraz, bude ťa šikanovať ako doteraz, mlátiť ako doteraz, budeš mu tam šaškovať, aby mal radosť, ako doteraz, do konca roka toho už veľa nechýba, tak to nejako prežiješ ako doteraz a potom sa Igor zbalí, pôjde odtiaľto niekde do riti a ty budeš mať pokoj. No bohužiaľ takto to tu funguje, tak neviem, čo tu teraz robíš z toho vedu. Ved' ťa nejdú predať na orgány..." prekrútil očami, ako keby sa

nechumelilo. Neveril som, ako v tom má zrazu jasno. Pozrel som na Tomáša. Videl, že čakám, čo povie.

„Nič mi do toho nie je, ale nehovor, že sa ti to s Igorom aspoň trochu nepáči, veď ti vždy z neho stojí ako rampa. Aj teraz." No tým ma zabil. Nevedel som, čo mám na to povedať. Slzy som mal na krajíčku, no neviem, či to bolo od zlosti, únavou či z ľútosťou, že to všetko hovoria tak tvrdo, bez emócií, ako keby sa o tom všetkom dohodli mimo mňa. Kamil dal tomu korunu, keď so zasneným úsmevom dodal.

„Mne nevadí, že mávaš sex s Igorom, už som sa s tým dávno zmieril, milujem ťa a viem, že aj ty miluješ mňa, to mi stačí." Natiahol ruku a pohladil ma po lakti. Bol som tak unavený a znechutený, že som nevládal reagovať, ale najradšej by som mu tresol niečím po hlave, nech sa konečne preberie. Filip dvihol pohárik.

„Tak na naše priateľstvo a nech to všetko dobre dopadne!"

„Na priateľstvo!" zopakovali všetci po ňom. Ja som si nepripil.

„Tak čo partia, ako ste sa dohodli?" opýtal sa Igor posmešne a slovo „partia" zdôraznil zvlášť ironicky pri tom, čo si zapínal gombík na nohaviciach.

„Všetku vinu nesiem ja sám, ostatní s tým nemajú nič spoločné," predniesol som nahlas, smutne a porazene, no so vztýčenou hlavou. Igor dvihol obočie a sadol si k stolu.

„Hm, no pekne," zašomral a pozrel sa na mňa. „No vidíš," dodal, „nič iné som od týchto sráčov ani nečakal," dodal posmešne. „Dobre teda. Môžete odísť." Chalani sa zodvihli a išli k dverám, len ja som ostal na svojom mieste. „Všetci môžete odísť," povedal dôrazne a pozrel sa na mňa. „Dnes bol dlhý deň, choď sa dať dokopy. Zajtra ti začne peklo," povedal to tak jasne, že som ani na chvíľu nezapochyboval, že to myslí úplne vážne. Vstal som, zobral si veci pod pazuchu a vyšiel z Igorovej izby za chalanmi. Ani som sa nezahlásil. Nemal som v tej šatni nič jesť, žalúdok som mal tvrdý ako kameň. V živote sa skrátka niektoré veci nerobia, pretože ani neviete, komu nimi ublížite, ale určite nimi ublížite niekomu. Nikdy by som nedokázal zradiť kamaráta, nikdy som kamaráta nezradil, nech to malo pre mňa akékoľvek následky. Od tej príhody v triede som skrátka nerobil niektoré veci zo zásady, pretože som si myslel, že by to neurobil nikto, bol som nešťastný z toho, že ma tí štyria takto bez výčitiek pohodili Igorovi a ešte som mal byť rád. Ale čo také iné som tu mohol čakať? Karafiáty?

Ťažko sa mi spalo. Ráno po nástupe to začalo. Vytiahli ma pred nastúpenú jednotku. Vraj som nemal poriadne ustlanú posteľ. Ešte tam na mieste som dostal tridsať rán na holý zadok. Musel som si stiahnuť nohavice, kláknúť na štyri, Ernest mi stlačil hlavu medzi jeho kolená, Stano doniesol dve

trstenice a spolu s Marekom ma vyplácali každý z jednej strany na striedačku. Musel som hlasno ďakovať a počítať rany. Mal som najprv dostať dvadsať päť, no raz som hlásil slabo nahlas, inokedy som ďakoval málo presvedčivo, no skrátka našli si niečo, aby som ich dostal o päť viac. Zadok som mal v jednom ohni. Celé doobedie som musel so spustenými nohavicami šúrovať rotu mazákom, čistiť záchody so žiletkou, vyťahovať chlpy z pisoárov a drhnúť sprchovacie kúty zubnou kefkou. Aby mi nebolo smutno, inštruktori sa pri mne striedali a robili mi spoločnosť, spríjemňovali mi to svojou prítomnosťou. Tak som do toho ešte klikoval, drepoval, skákal žabáky, visel za prsty zo zárubne a robil podobné veselé veci, aby som ich trocha zabavil. Keď som myslel, že som skončil, tak som si to myslel zle, pretože miesto obeda som musel inštruktorom vyčistiť topánky, ubezpečili ma, že hladný nebudem, lebo o chvíľu bude večera a so smiechom odišli na obed. Nikde som nevidel ani chalanov, ani Igora, tušil som, že toto je iba zahrievacie kolo a „peklo“, ktoré mi sľúbil Igor, ešte len príde.

Panstvo sa z obeda vrátilo dosť rýchlo, tak som samozrejme všetky topánky ešte vyčistené nemal, aj keď som mal už jazyk od lízania skoro zodratý, za čo som si vyslúžil desať kôl na kolotoči, čo znamenalo, že som všetkých inštruktorov musel vyhľadať, kde práve boli, a požiadať ich o facku, pri tom som musel samozrejme bežať a s tými nohavicami na pol žrde som extra rýchly nebol, čo ma stálo pár poriadnych kopancov do toho boľavého zadku, aby som sa neflákal. Pokračoval som v izbe inštruktorov. Poukladal som im veci v skriniach, upratal, vydrhol podlahu, a pri tom som im ešte musel stíhať zapalovať cigarety, behať pomedzi nich s popolníkom, aby nikomu z nich nepadol popol na zem, lebo by som ho musel zlízať jazykom a podobné veselé veci. Večeru som nestihol, pretože medzi tým prišli na rotu chalani a Stanko skonštatoval, že som záchody vyčistil zle, pretože dlho čisté nevydržali, tak som ich miesto večere musel vyčistiť, no ubezpečili ma, že hladný nezostanem, pretože ani sa nenazdám a o chvíľu budú raňajky. Ponáhľal som sa, aby som to stihol, pretože ďalší kolotoč som už v ten deň zažiť nechcel.

Prišli ma skontrolovať všetci, mali z toho riadnu zábavu. Štefan mi doniesol večeru na tácke z jedálne. Samozrejme, že mi to vysypali na zem a musel som to jesť z podlahy, ako inak bez rúk. Nepáčilo sa im, ako som si pri tom zašpinil tvár, tak mi hlavu strčili do záchodovej misy a spláchli. Urobili to tak trikrát, kým som nemal tvár poriadne umytú. Skoro som sa utopil. Konečne ma nechali na pokoji a mohol som pokojne stáť na chodbe tvárou k stene so stiahnutými nohavicami, aby každý videl môj zmaľovaný zadok. Na výstrahu. Nevedel som sa dočkať, kedy skončí večerný nástup a vyhlásia večierku, aby som konečne mohol zaľahnúť do postele. Na večerný nástup prišiel aj Igor. Ani sa na mňa nepozrel. Po skončení počtov vyhlásil:

„Našla sa tu medzi vami jedna kurva, ktorá si myslela, že so všetkými vyjebe. Dávam vám ju teda túto noc k dispozícii, aby ste vyjebali vy s ňou.“ Rýchlo mi došlo, že myslí mňa, no skôr, ako som stihol zareagovať, ma Marek s Martinom odviekli na záchody.

Musel som sa vyzliecť donaha, prikázali mi, nech sa vypláchnem. Poslúchol som, no od strachu sa mi triasli kolená. Na hlavu mi navliekli nejaké vrece a utiahli ho okolo krku. Postavili ma do zárubne dverí kabínky záchoda, musel som sa rozkročiť, nohy mi za členky priviazali povrazom ku kovovej zárubni pri zemi, prinútili ma kľaknúť a ruky mi priviazali k členkom. Niečo mi napísali na chrbát a zadok, potľapkali ma so želaním, nech si to užijem a dobrú noc. Ostal som tam sám. Odišli. Štefan vyhlásil večierku a rota stíchla. Hodnú chvíľu sa nič nedialo, už sa mi začalo aj driemať, no prebrali ma nesmelé kroky. Ktosi otvoril dvere, vošiel dnu, chvíľu ostal stáť a znova rýchlo zdupkal. Netrvalo dlho a neznámy sa vrátil, no nebol sám, boli traja alebo štyria, niečo si medzi sebou šepkali a uškŕňali sa, nerozumel som poriadne, mal som na hlave to vrece a voda v pretekajúcich nádržkách robila hluk. Začul som len niečo v tom zmysle:

„Ved' možno si už tak skoro nezajebem aj rok." Pristúpil ku mne bližšie. A chytil ma za zadok. Strhol som sa. „Neboj, budem rýchly, nebude to bolieť, poťapkal ma rukou po zadku a čičíkal, akoby chcel podojiť susedovu kravu. Prstom mi prešiel po dierke. Zatiahol som. Roztiahol mi polky a napľul, slinu prstom rozmazal a zatlačil, aby vnikol dnu. Zastonal som, diera ma ešte stále bolela. Na silu sa tam snažil dostať aj druhý prst. „Doneste nejaký krém, je suchý ako stará piča," vzrušene zafunel neznámy a snažil sa do mňa dostať. Nieкто odbehol, no o chvíľu sa vrátil aj s ďalšími dvoma.

„Tu máš Indulonu," ozval sa neznámy hlas. Ten, čo stál za mnou, uznanlivo zhodnotil, že „super", na chvíľu sa mi prestal hrabať v riti, no o chvíľu už v nej zasa bol, s namazanými prstami to išlo lepšie a podarilo sa mu tam dostať tri, čomu sa veľmi potešil, a nedbal nič na moje pičungy. Niekoľkokrát pretiahol prsty mastnou dierou, nastavil sa a pritlačil na dierku žaludom. Dlho neodolávala a bol vo mne až po vajcia. Jazdil vo mne dnu a von, riadne si to užíval, osmelili sa aj diváci a veselo ho povzbudzovali.

„Už, budem, už budem!" zasypel neznámy návštevník, chytil ma oboma rukami za boky a začal tvrdo prirážať. Ja som vzdychal ako stará vačica, no veľa priestoru som na pohyb nemal. Posledný krát intenzívne prirazil a ostal chvíľu tam a ja som cítil, ako sa vo mne rozlieva jeho horúce semeno, ktorého mal určite za tú dobu riadne veľa.

„No už si?" ozval sa nieкто nedočkavo.

„Už, už, už to bude, to je super," vzdychal blažene, vytiahol ochabnutý penis z môjho zadku, uznanlivo ma potľapkával, „díky kámo," patrilo asi mne alebo chalanovi, čo priniesol krém, neviem. Vystriedal ho ten nedočkavý. Viem si živo predstaviť, ako si ho tam masť rukou a díval sa, ako ma ten prvý trtká. Penis mal o niečo hrubší ako ten prvý, no výdrže nemal ani trochu, dva, nanajvýš trikrát si šuchol a už ním klepalo. Už netrebalo mazať, bol som dôkladne premazaný teplým hustým semenom... Vytiahol a vystriedal ho ďalší, ľudia na záchode pribúdali, stáli na mňa v rade a pobádali

toho, čo šukal, nech si pohne, že tam nie je sám. Skoro sa tam o poradie aj pobili, aký boli nadržaní na môj zadok. Nevedel som, či sa mám tešiť alebo plakať.

Pri sedemnástom som prestal počítať. Bol som úplne mokrý od potu, semeno mi tieklo po stehnách. Niektorí vytiahli vtáka z mojej diery, skôr ako z nich vyšiel posledný výstrek, tak som mal po čase semeno aj medzi lopatkami. Už som nevládal. Moje prosby nepomáhali, ba skôr sa zdalo, že ich to ešte viac hecuje k lepším výkonom. Možno to teraz vyzerá, že sa chválim, ale v podstate sa ti sťažujem. Keby som nebol priviazaný medzi dverami, tak už dávno ležím na zemi ako handrová bábika. Zdalo sa, že to nikdy neskončí. Ku koncu som už bol tak roztiahnutý, že si chalani museli k penisu strčiť niektorí aj dva prsty, aby si to užili. Asi päťkrát som dostal taký orgazmus, že mi klepalo celým telom. Takú jebačku som ešte v živote nezažil, celé telo ma bolelo, veľmi som túžil zmeniť polohu, no nedalo sa, priviazaný som bol pevne, tá bezmocnosť ma ešte viac rajcovala. Nikdy by som nepovedal, že penisy môžu byť tak rozdielne, každého som cítil v sebe úplne inak, každý chalan na to išiel trochu inak, aj keď všetci dospeli k rovnakému koncu. Šukačku som mal vždy rád, no nikdy som si nemyslel, že raz zažijem toto a že to bude tak prekvapujúco intenzívne a prinesie mi to takúto rozkoš. Ak by Igor tušil, ako som si to užíval, tak by ma určite nechal podstúpiť nejaký iný trest, ten by bol schopný mi vlastnoručne zadok zašiť, len aby som z toho už nikdy nič nemal, ak by sa to dalo. Ľudí na záchode pomaly, ale isto ubúdalo, chodba pomaly stíchla. Tak by som potreboval vystrieť nohy, kolená som si už ani necítil. Moje rozjímanie prerušil ešte jeden oneskoreniec, alebo už sa prišiel len vyčúrať? Čúral do pisoára. Kroky ustali, ale neodišiel. Akoby váhal.

„Kľudne si zašukaj, mne je to už dnes tak jedno," zašomral som do vreca na hlave, ktoré už bolo tiež riadne prepotené a hodne smrdelo. Váhavo urobil pár krokov.

„Prepáč, ale ja som z toho taký nadržaný, že ani zaspáť nemôžem," spoznal som hlas chalana, ktorý sa ma odhodlal ošukať ako prvý. Budem rýchlo, fakt ti to nevádi?" ospravedlňoval sa, no nečakal na odpoveď a rýchlo do mňa zasunul, asi aby som si to nerozmyslel. „Si skvelý, fakt ti to nevádi? Keby sa to stalo mne, tak ja by som asi umrel."

„Nekecaj a šukaj," zastavil som ho a zatvoril oči. Išlo mu to božsky, už sa neurobil tak rýchlo ako na prvý krát, mal dobré tempo a skvelú výdrž, kým ho zo mňa vytiahol, stihol som sa urobiť aj ja. Šiesty krát.

Neviem, ako dlho som tam ešte bol. Keď ma rozviazali, nevládal som sa postaviť na nohy, tak ma nechali tam. Stihli mi, ako mimochodom, povedať, že sa mám osprchovať a ísť za Igorom. Trvalo mi to dlho, kým sa mi podarilo postaviť na nohy a kráčať. Celú cestu do kúpeľne zo mňa kvapkalo semeno. Predpokladám, že zadok som mal ešte stále otvorený. V zrkadle som si všimol, čo mi na chrbát napísali: „SOM KURVA, JEBTE MA TU" a dlhé dve šípky od nápisu cez celý chrbát, končiace na

zadku z dvoch strán, ukazovali medzi moje polky. Keby ste vy len vedeli, akú pravdu ste napísali, ktorú som doteraz ani ja nevedel, pomyslel som si.

Igor bol v izbe sám. Ležal na posteli v trenírkach a fajčil. Zahlásil som sa mu, ako som len najlepšie vedel. Nemohol som úplne vyrovnať nohy a dať ich k sebe mi spôsobovalo veľkú bolesť na určitom konkrétnom mieste. Čakal som so sklonenou hlavou, neodvážil som sa na neho ani pozrieť. Bol som rád, že je v izbe sám, že tu nemal tých svojich poskokov. Rád sa pred nimi predvádzal a vtedy vedel byť veľmi krutý. Veľmi krutý bol síce ku mne vždy, ale keď sme boli spolu sami, mi to všetko vadilo akosi menej, asi som sa pred ním toľko nehanbil. Bolo to len medzi nami. Bolo to také, ja neviem, asi osobnejšie. Vstal, pristúpil ku mne na dva kroky. Premeral si ma pohľadom, potiahol si z cigarety, vyfúkol nosom dym.

„Čo chceš?" opýtal sa prísne.

„Prišiel som na váš rozkaz. Pane!" rýchlo som dodal.

„To je všetko, čo mi chceš povedať?" opýtal sa veľmi odmerane a znova si potiahol z cigarety.

„Prepáčte, pane!" vyšlo zo mňa. Naozaj som nevedel, čo chce odo mňa počuť, aby som mu povedal. Nevedel som, či ma len tak naťahuje, aby ma dostal do stresu, v ktorom som už aj tak bol, ako stále keď som bol pri ňom, alebo chce odo mňa teraz naozaj počuť nejakú zásadnú vetu. Túto jeho hru na slovíčka som neznášal. Nikdy som nevedel, kedy žartuje a kedy niečo myslí vážne. Vždy chcel, aby som ho bral úplne vážne, mal z toho radosť, keď ľudí, najmä chovancov dostal svojimi požiadavkami do stresu, vtedy často „hru" prerušil, vynadal mi, že neviem, že žartoval, no keď som myslel, že žartuje, a chcel som niečo ako žart zobrať, vtedy sa nahneval a pritvrdil, takže aj tak som chytil paniku, čo ho potešilo a až potom povedal, že je to žart. No nie vždy povedal, že to je žart, a musel som splniť, čo chcel, aj keby to bolo čokoľvek. Napríklad som takto z izby vynášal cigaretový dym vedrami spolu s dvoma náhodnými okoloidúcimi, ktorých zdrapol práve na chodbe, pretože mal v izbe hrozne nafajčené. Na tých jeho výmysloch sa v podstate každý dobre bavil, ale len v duchu, pretože ak by sa niekto začal smiať, hneď by ho do aktivity zapojil, čím by ho smiech určite prešiel. Toto vlastne prevzali od Igora všetci inštruktori. Od koho to prevzal Igor, ťažko povedať. Časom sa nikto na ničom zvláštnom nesmiel, ani sa nikto ničomu nečudoval, akurát sa každý v duchu tešil, že ho to minulo a práve sa ho to netýka.

„Ešte raz sa ťa pýtam," povedal veľmi výhražne, „to je všetko, čo mi chceš povedať: prepáčte, pane?" A to bolo presne to, čo som nikdy nemal rád. Povedal by som čokoľvek, len aby to skončilo, keby som vedel, čo chce počuť. Uvedomoval som si, že čokoľvek poviem a nebude to to, čo chce, len ho to viac vytočí. Bude sa ma pýtať ďalej, ja tu budem stáť mlčky ako bulo, pretože budem vedieť, že čokoľvek poviem, bude len nejaké mektnanie, ako keby som bol retardovaný, čo ho vytočí ešte viac.

Najradšej by som bol utiekol. Nevieam, kde sa to vo mne zobralo, asi som stratil všetky zbytky pudu sebazáchovy a začal som po ňom kričať:

„Nevieam, čo chceš odo mňa počuť, povieam a urobím čokoľvek, len aby si bol spokojný, mrzí ma to, že som sa ti postavil, že som ťa sklamal! Môžeš si so mnou robiť, čo chceš, môžeš ma biť, ponižovať, budem ti slúžiť pre zábavu aj potešenie, prestanem sa s Kamilom stretávať, keď si to želaš, len ma nenúť mu ubližovať, to skrátka nedokážem, to ma radšej zabi!“ Už som sa nebál, všetok stres zo mňa opadol, díval som sa mu priamo do očí a po tvári mi stekali horúce slzy. Igor si prichytil zbytok cigarety kútikom úst, vyfúkol hustý dym a pomaly trikrát rukami zatlieskal.

„Aké patetické!“ skonštatoval.

„Tak počúvaj sem, ty Romeo. Na toho vytočeného buzíka ti seriem. Zaujíma ma len do takej miery, ako ho dokážem využiť vo svoj prospech. Odo dnes mi budeš robiť osobného otroka, budeš pri mojej nohe 24 hodín denne, ja si len niečo pomyslím a ty to už budeš mať splnené, ak urobíš niečo zle, zmlátim ťa ako hada a budem ťa mlátiť dovtedy, kým to nebudeš robiť podľa mojich predstáv. Dovolím ti sa s Kamilom stretávať, kľudne s ním aj šukaj, je mi to jedno, ale keď ťa zavolám, pribehneš od neho ako ratlík. Rozumel si?“ povedal kľudne. Pristúpil ku mne a chytil ma pod krk, že som len chrčal. Pritiahol si ma k tvári a dodal. „Ak mi čo len raz odmietneš poslušnosť, ak sa mi čo len raz vzoprieš, ak znova zistím, že sa pokúšaš so mnou nejako vyjebať, postarám sa, aby mal Kamil vykĺbený každý kíb v tele, nezabijem ho, nechám ti ho na očiach, aby si ho mohol ľutovať a mal si si čo vyčítať, kým ho budeš tlačíť slintajúceho na invalidnom vozíku.“ Pustil mi krk, chytil mi bradu, palec dal pod ňu a ukazovák a prostredník mi strčil hlboko do krku a zatlačil nehtami na koreň jazyka, až mi vyhrkli slzy. „Ešte raz sa mi odvážiš tykať a zvýšiš na mňa hlas, tak ti ten jazyk vytrhnem,“ zašepkal mi do ucha a zatlačil ešte viac, až som sa zľakol, že to urobí už teraz. „To, čo som ti teraz povedal, ti už nikdy opakovať nebudem, keď niečo z toho porušíš, čo som ti povedal, jednoducho to len urobím, aby si si nemyslel, že ťa len straším, ty všivavý bastard.“ Bolo mi nad slnko jasnejšie, že to myslí smrteľne vážne. Vytiahol mi prsty z krku, obtreľ si ich od slín do mojich vlasov. „Teraz vypadni, choď sa vzorne ustrojíť, na večernom nástupe ťa predstavím rote, ty sráč, a nezabudni si vyčistiť zuby, večer mi budeš fajčiť kokot.“ Odpľul si rovno do mojej tváre, otočil sa a ľahol si naspäť na posteľ.

Niektoré veci sa v živote skrátka nerobia. Nerobia sa žarty z detskej rakvy, nečúra sa do vysávača a nestavia sa Igorovi na odpor, pretože bude vyvádzať ako ohrdnutá milenka a hodia ťa cez palubu aj tvoji kamaráti. Čo dodať, Igor bol stále vo forme.